

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 r.
sprawy **P. B.**,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 200 § 1 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku,
z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II AKa 189/15,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku,
z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt XIV K 236/13

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego P.B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku, wyrokiem z dnia 25 lutego 2015 r., wydanym w sprawie XIV K 236/13, skazał P.B. za popełnienie trzech przestępstw zakwalifikowanych: z art. 200 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, z art. 191 § 1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 200 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności. Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 k.k. wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. II AKa 189/15 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając, w trzech punktach, rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., powiązane z konkretnymi zarzutami apelacyjnymi. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku wniósł w pisemnej odpowiedzi na kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego P. B. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy w pełni akceptując stanowisko prokuratora wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację podkreśla jedynie dodatkowo, że niezasadne są zarzuty naruszenia przez Sąd II instancji przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sposób bowiem jasny i wyczerpujący odniósł się do wszystkich zarzutów postawionych w apelacji wyjaśniając, dlaczego uznał je za niezasadne. W całości podzielił on ustalenia faktyczne co do przebiegu zdarzeń dokonane w sprawie przez Sąd I instancji. Kontrola apelacyjna dokonana została z uwzględnieniem wszystkich argumentów zawartych w zwyczajnym środku odwoławczym.

Analizując trafność zarzutów apelacji, Sąd odwoławczy w pełni zaaprobował dokonaną przez Sąd I instancji negatywną ocenę wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał on, że nie posiadał świadomości co do wieku pokrzywdzonej E. G., a co mogło mieć niewątpliwie wpływ na jego odpowiedzialność karną za czyn z art. 200 § 1 k.k. W tym zakresie prawidłowa jest również analiza zeznań tej pokrzywdzonej oraz świadka J. K.. Odnosząc się natomiast do zarzutu związanego z utrwaleniem w protokole zeznań tego ostatniego świadka, to Sąd II instancji wykazał, że ta czynność dowodowa została prawidłowo dokonana na gruncie

art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k., ale z naruszeniem art. 150 § 1 k.p.k., co nie miało wpływu na treść wyroku. Obecnie obrońca również nie wykazał, aby ewentualne uchybienia mogły mieć wpływ i to istotny na treść zaskarżonego orzeczenia. Nie można bowiem pomijać tego, że zeznania świadka dotyczyły tylko i wyłącznie zdarzenia związanego z E. G., w zakresie którego skazany kwestionuje jedynie świadomość co do jej wieku, a nie samo zdarzenie. Nadto należy zwrócić uwagę, że św. J. K. zeznając w Sądzie na okoliczność jej przesłuchania w dniu 25 marca 2013 r. nie twierdziła, że takich zeznań nie składała, a jedynie że nie są one prawdziwe, co stanowi istotną różnicę. Niepodzielenie natomiast przez Sąd Apelacyjny argumentów zawartych w apelacji obrońcy, co do dokonanej przez Sąd I instancji oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego na szkodę E. G., nie jest jednoznaczne z pominięciem tego zarzutu w ramach kontroli odwoławczej.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Apelacyjny nie dokonał własnej oceny materiału dowodowego związanego z badaniem DNA zabezpieczonej w sprawie substancji organicznej. Sąd ten jedynie stwierdził, że całkowicie dowolne są argumenty obrońcy wskazujące, że ślady DNA mogły pochodzić od brata bliźniaka oskarżonego zauważając, że tego rodzaju domniemanie w realiach sprawy jest nieuprawnione. Do takiego wniosku oraz tego, że to oskarżony jest sprawcą przestępstwa Sąd doszedł na podstawie analizy szeregu dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym zeznań świadków wskazujących jednoznacznie na stopień upojenia alkoholowego M. B., zeznań K. T. oraz pokrzywdzonej J. S.. W tej sytuacji należy przyjąć, że obrońca stara się przeprowadzić ponowną polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji, która na etapie postępowania przed Sądem Najwyższym nie jest dopuszczalna.

Mając powyższe na uwadze, wobec niestwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego P. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.